

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ ΗΝΙΟΧΟΥ

Γιατί στην εποχή μας,
η διάσωση ακόμα
κι ενός μικρού ελεύθερου
χώρου πρασίνου
θέτει θέμα συνολικών
αγώνων ενάντια
σε ένα απάνθρωπο
σύστημα που
ληηλατεί
τη ζωή και
τη φύση

Ζούμε έναν ακραία επιθετικό καπιταλισμό, που καθιστά εμπορεύσιμα προϊόντα κάθε βιολογική δραστηριότητα, κάθε κοινό αγαθό, τους φυσικούς πόρους, τις ανθρώπινες σχέσεις και ανάγκες. Είναι ένα εκμεταλλευτικό σύστημα “αρπακτικής” οικονομίας, που απαιτεί τη διαρκή επέκταση της παραγωγής με στόχο το κέρδος για το κράτος και το κεφάλαιο, εγχώριο και μη, καταλυστώντας τους ανθρώπους και τους φυσικούς πόρους.

Η απανθρακοποίηση, η πράσινη ανάπτυξη, η ανθεκτικότητα, η ενεργειακή μετάβαση, η κυκλική οικονομία του καπιταλισμού είναι μια απάτη, που στόχο έχει να αυξήσει τα κέρδη δημιουργώντας νέες αγορές

Από τον Έβρο ως την Κρήτη, οι αντικοινωνικές πολιτικές του κράτους και των εκάστοτε κυβερνήσεων έχουν διαλύσει τον πρωτογενή τομέα παραγωγής και τον μικρό/μεσαίο αγροτικό/κτηνοτροφικό τομέα, αποψίλωσαν την ύπαιθρο από υπηρεσίες και υποδομές απαραίτητες για τη διαβίωση, οδήγησαν τους ντόπιους σε εγκατάλειψη του τόπου τους, για να δρουν ανεξέλεγκτοι οι μεγάλοι εταιρικοί παίκτες.

Καταστρέφουν πολύτιμα οικοσυστήματα, παρθένα πανέμορφα βουνά, δάση, θάλασσες, λίμνες και ποτάμια. Στοχεύουν να εγκαταστήσουν καταστροφικές Βιομηχανίες Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας (ΒΑΠΕ), δηλαδή ανεμογεννήτριες, φωτοβολταϊκά, υδροηλεκτρικά, μπαταρίες λιθίου και πυλώνες υψηλής τάσης. Σχεδιάζουν θαλάσσια και παράκτια βιομηχανικά οικόπεδα εξορύξεων υδρογονανθράκων (Νότια Κρήτη) και εξορύξεων αντιμονίου (Χίος). Την ίδια στιγμή, η συνολική χρήση ορυκτών καυσίμων για την παραγωγή ενέργειας παραμένει αμείωτη, καθώς η αύξηση της ζήτησης ενέργειας, από τις υπεραναπτυγμένες και αναπτυσσόμενες χώρες, είναι μεγαλύτερη από την ενέργεια που παράγουν οι εισαγόμενες ΒΑΠΕ. Οι νέες βιομηχανίες τους εξυπηρετούν μόνο την ανάπτυξη των χρηματιστηρίων ενέργειας, που κερδοσκοπώντας ανεβάζουν τις τιμές του ρεύματος στα ύψη για όλους εμάς, διαιωνίζοντας το μοτίβο της εξάρτησης των αναπτυσσόμενων χωρών από τις ανεπτυγμένες οικονομίες (Δύση, ΗΠΑ, Κίνα). Διεξάγουν δύο πολέμους (Βενεζουέλα, Ιράν), που στοχεύουν στην εξασφάλιση των ορυκτών καυσίμων (πετρέλαιο, φυσικό αέριο).

Η τεχνητή νοημοσύνη και οι ημιαγωγοί που χρειάζεται, τα data center και τα cloud, αποτελούν σήμερα τη ναυαρχίδα της ανάπτυξης του καπιταλισμού, αλλά και του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού με τις ΗΠΑ να έχουν τη μερίδα του λέοντος. Απαιτούν διπλασιασμό της παραγωγής ενέργειας για να λειτουργήσουν στα επόμενα δέκα χρόνια, ενέργεια που παράγεται και από πυρηνικά εργοστάσια και βαφτίζεται “πράσινη”. Τα data center απαιτούν τεράστιες ποσότητες νερού για ψύξη, την ίδια στιγμή που η έλλειψη αξιοποιήσιμου νερού για την κοινωνία στην Ελλάδα χτυπάει κόκκινο. Πρόκειται για τεχνολογίες που δεν θα δώσουν λύσεις στις κοινωνικές ανάγκες των πολλών που υποφέρουν στην καθημερινή ζωή, γιατί είναι τεχνολογίες ταξικές στα χέρια των οικονομικά και πολιτικά κυρίαρχων και αντανακλούν τα δικά τους συμφέροντα για κέρδος και κοινωνικό έλεγχο.

Ολόκληρες νησιωτικές περιοχές και ακτές ξεπουλιούνται στην τουριστική βιομηχανία. Οι μπίζνες του υπερτουρισμού αφήνουν τους κατοίκους των νησιών χωρίς νερό για να γεμίζουν οι πισίνες των ξενοδοχείων, και τους υποδεικνύουν να κάθονται σπίτι τους όταν γίνεται απόβαση των κρουαζιερόπλοιων στον τόπο τους. Ταυτόχρονα, οι κακοπληρωμένοι και εξουθενωμένοι εργαζόμενοι της σεζόν βιώνουν συνθήκες εργασιακού κάτεργου.

Πάνω στην πλημμυρισμένη γη της Θεσσαλίας, στην καμένη γη της Εύβοιας και της Χίου, πάνω στους νεκρούς και στους ξεσπιτωμένους, η ΤΕΡΝΑ, η ΕΛΛΑΚΤΩΡ,

η AIR ENERGY, η CHEVRON (κύριος ενεργειακός βραχίονας του γενοκτόνου Ισραήλ στην Ανατολική Μεσόγειο), και άλλα αρπακτικά, μοιράζουν τη γη και μετατρέπουν τους τόπους μας σε οικόπεδα και μπαταρίες τους.

Παρότι φλυαρούν για την ανακύκλωση, μόλις ένα ελάχιστο ποσοστό της έχει επιτευχθεί σε παγκόσμιο επίπεδο, και μάλιστα από εταιρείες του ιδιωτικού τομέα, που επιδοτούνται από τα κράτη για να είναι κερδοφόρες. Στην πραγματικότητα, οι κυβερνήσεις ενταφιάζουν την ανακύκλωση, προωθώντας τις μονάδες καύσης σκουπιδιών για την παραγωγή ενέργειας και μάλιστα έχουν το θράσος να τις αποκαλούν πράσινες!!

Έξι τέτοιες μονάδες προωθούνται στην Ελλάδα. Με τις μονάδες καύσης, τεράστιες ποσότητες πολύτιμων υλικών που θα μπορούσαν να ανακυκλωθούν, θα κατασπαταλώνονται με την καύση και την αποτέφρωση. Το φυσικό και κοινωνικό περιβάλλον, των περιοχών στις οποίες θέλουν να εγκαταστήσουν αυτές τις μονάδες, θα υποβαθμιστεί περαιτέρω. Προκαλούνται τεράστιες βλάβες στην υγεία των κατοίκων, ενώ οι Δήμοι για να υπογράψουν με τους ιδιώτες τις συμβάσεις θα αυξήσουν υπέρογκα τα δημοτικά τέλη. Γι' αυτό, στον Βόλο, συλλογικότητες κατοίκων αγωνίζονται ενάντια στα καταστροφικά σχέδια της ΑΓΕΤ-Lafarge για εγκατάσταση μονάδας καύσης σκουπιδιών, και ο χρόνιος ανυποχώρητος αγώνας τους συναντά συνεχή καταστολή από τους κυβερνώντες, που δεν χαλάνε χατίρι στους φίλους τους επιχειρηματίες.

Στα επενδυτικά σχέδια καύσης σκουπιδιών, εντάσσεται και ο Σταθμός Μεταφόρτωσης Απορριμμάτων (ΣΜΑ) στο Γαλάτσι μέσα στο δάσος Βεΐκου, συγκεκριμένα στον λόφο Κόκκου. Οι ΣΜΑ συμπιέζουν τα σκουπίδια χωρίς ανακύκλωση για να μπορούν να μεταφέρονται στα εργοστάσια καύσης. Η συσσώρευση τόνων σκουπιδιών μέσα στο δάσος μας, ενέχει κινδύνους για τη δημόσια υγεία και αποτελεί διαρκή κίνδυνο πυρκαγιάς μέσα στο δάσος, μολύνει το φυσικό περιβάλλον, και αλλοιώνει τη φυσική μορφή του λόφου με τις τσιμεντένιες κατασκευές και τη μετακίνηση βαρέων οχημάτων και απορριμματοφόρων.

Η σταδιακή μετατροπή του δάσους σε χωματερή εξυπηρετεί το λόμπι των σκουπιδιών που απλώνεται σε όλη την κλίμακα της Αττικής.

Οι πολιτικές της λεπλασίας οργιάζουν και στις μεγαλουπόλεις

Με βάση στοιχεία που έχουν δημοσιευτεί στην Ηλεκτρονική Καθημερινή Ενημέρωση του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας (ΤΕΕ), οι αστικές περιοχές συμβάλλουν κατά 70% στις παγκόσμιες εκπομπές CO₂ και καταναλώνουν το εντυπωσιακό 75% της παγκόσμιας ενέργειας. Ο αντίκτυπος αυτός θα αυξηθεί λόγω της συνε-

Ο χώρος του Σταθμού Μεταφόρτωσης Απορριμμάτων (ΣΜΑ) στο Λόφο Κόκκου. Τεράστια ποσότητα τσιμέντου (τοιχίο, ράμπες, πλατφόρμα) που αλλοιώνουν τη μορφή του λόφου.

χούς αστικοποίησης: μέχρι το 2050 περισσότερα από τα δυο τρίτα του παγκόσμιου πληθυσμού -περίπου 6,5 δις άνθρωποι- θα ζουν σε πόλεις τέρατα. Αυτό θα προκαλέσει τεράστια πίεση στους πόρους, απαιτώντας ακόμη περισσότερη ενέργεια και εντεινόντας το περιβαλλοντικό αποτύπωμα των πόλεων. Υπολογίζεται ότι περίπου το 60% των κτιρίων που θα υπάρχουν το 2050 δεν έχουν κατασκευαστεί ακόμα!! (Τα στοιχεία είναι από την).

Έτσι, αντί για μέτρα αποκέντρωσης των πόλεων, προωθείται η επέκτασή τους με δέσμευση «πράσινες» μεθόδους, που υποτίθεται ότι θα κάνουν τις τσιμεντένιες ζούγκλες «βιώσιμα ακμάζοντα αστικά οικοσυστήματα»!! Στην ουσία, προωθείται μια νέα αγορά με χρήση της λεγόμενης κλιματικής τεχνολογίας για την αναβάθμιση των υπαρχόντων κτιρίων και την κατασκευή πράσινων σπιτιών, η οποία αποτελεί μια ιστορική επενδυτική ευκαιρία για το κεφάλαιο με την επέκτασή των πεδίων κερδοφορίας του σε νέους τομείς. Οι επιπτώσεις στο περιβάλλον κάθε άλλο παρά πρόκειται να μειωθούν (για παράδειγμα οι αυξανόμενοι καύσωνες λόγω της παγκόσμιας θέρμανσης αλλά και λόγω της τσιμεντοποίησης θα απαιτήσουν πολλαπλάσια ενέργεια για να αντιμετωπιστούν παρά τις φανφάρες για πράσινες στέγες και μπαλκόνια, λευκές στέγες και δρόμους για να αντανakλούν την ακτινοβολία κλπ.).

Με άλλα λόγια, οι πόλεις δεν είναι φτιαγμένες για να αντιμετωπίσουν ούτε το κλίμα των τελευταίων ετών, πόσο μάλλον το κλίμα του μέλλοντος. Είναι απροσά-τευτες έναντι φυσικών φαινομένων τύπου Ντάνιελ και σε black out (όπως αυτό της Ισπανίας). Μάλιστα ακόμα και αυτές οι καταστροφές αντιμετωπίζονται με την εργολαβική λογική «κάθε καταστροφή είναι νέα ευκαιρία για τσιμέντο και άσφαλ-το» υπέρ μιας υποτιθέμενης «ανθεκτικότητας» των πόλεων. Λογικές δηλαδή οι οποίες αποτελούν τις αιτίες των καταστροφών.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα τα σχέδια του Δήμου για κατασκευή πάρκινγκ στην πλατεία Ηνίοχου, που αν δεν ανακόπτονταν από τους μακρόχρονους αγώνες των κατοίκων, θα γινόταν τσιμέντο με γλάστρες, τη στιγμή που πρέπει να αποσφρα-γίζονται εκτάσεις για να απορροφούν τα νερά της βροχής. Ένα λοιπόν, από τα τελευταία εναπομείναντα ελεύθερα πάρκα στο Γαλάτσι, απαραίτητος πνεύμονας οξυγόνου και πρασίνου, τόπος ελεύθερης συνάντησης και αναψυχής των κατοί-κων, κινδύνευσε και κινδυνεύει ακόμα να καταστραφεί.

Χρόνια τώρα εργολάβοι και δημοτικές αρχές βλέπουν αυτό το καταπράσινο πάρκο σαν ένα οικόπεδο για κέρδος και εκμετάλλευση. Μια τεράστια ευκαιρία για επένδυση γι' αυτούς. Την ανάγκη για ένα πάρκο στη γειτονιά, την έκαναν πράξη οι ίδιοι οι κάτοικοι της περιοχής. Από την δεκαετία του '90, μέσα από σκληρούς και μαζικούς αγώνες, ο κόσμος κατάφερε να διατηρήσει τον δημόσιο χαρακτήρα

Από το χώρο του Σταθμού Μεταφόρ-τωσης Απορριμμάτων (ΣΜΑ) στο Λόφο Κόκκου. Συσσώρευση και παραμονή τόνων σκουπιδιών.

Φωτο από την πορεία που διοργάνωσε η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ ΗΝΙΟΧΟΥ και κατέληξε στο Δημαρχείο.

του οικοπέδου και να δημιουργήσει έναν χώρο ελεύθερο, προσβάσιμο και δεντροφυτεμένο από άκρη σ' άκρη. Τριάντα χρόνια περίπου μετά, σε πείσμα όσων θέλανε να το δούνε να καταστρέφεται, ο κόσμος της περιοχής συνεχίζει να υπερασπίζεται, να διεκδικεί και να φροντίζει το πάρκο. Άλλο ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα, είναι ο λόφος του παιδιού στο Γαλάτσι στην περιοχή της Γκράβας, όπου ένας καταπράσινος και πευκόφυτος λόφος, πηγή οξυγόνου και ζωής για όλους μας θυσιάστηκε στον βωμό της ανάπτυξης και του κέρδους. Η δημοτική αρχή Γαλατσίου, ο Δήμος Αθηναίων και η κατασκευαστική εταιρεία που ανέλαβε το έργο, λεηλάτησαν κυριολεκτικά τον λόφο. Έκοψαν δέντρα, κατέστρεψαν μέρος της χλωρίδας και της πανίδας με σκοπό το άνοιγμα δρόμων, έχτισαν καφετέρια και άλλες εγκαταστάσεις στην κορυφή του και τέλος αφού τον περιέφραξαν, παρέδωσαν τον λόφο με φιέστες και πανηγυρισμούς σε επιχειρηματικά συμφέροντα και εταιρείες σκειούριτι.

Είναι ανάγκη να αναφερθούμε και στα ηλεκτρικά αυτοκίνητα, το πράσινο υδρογόνο, τα βιοκαύσιμα, που δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να αυξάνουν την καπιταλιστική παραγωγή, συντηρώντας το «έκτρωμα» της αστικοποίησης και την υπερκατανάλωση στις τεράστιες μεγαλουπόλεις. Οι μπαταρίες των ηλεκτρικών αυτοκινήτων επιβαρύνουν δραματικά το περιβάλλον, αφού για να ανακτηθούν μερικά κιλά από τις σπάνιες γαίες που χρειάζονται για την κατασκευή τους, απαιτούνται τόνοι εξορύξεων και τεράστια ενέργεια από ορυκτά καύσιμα, ενώ δεν ανακυκλώνονται μετά την εξάντλησή τους. Επίσης, είναι χαρακτηριστικό ότι τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα προορίζονται να αντικαταστήσουν αντί να μειώσουν τα παλιά, ενώ ταυτόχρονα δεν σχεδιάζονται πολιτικές με σκοπό τη διεύρυνση χρήσης δημόσιων μαζικών μέσων μεταφοράς, που θα συνέβαλλαν θετικά στα κυκλοφοριακά και περιβαλλοντικά ζητήματα των μεγαλουπόλεων, ώστε να μη χρειάζεται να χρησιμοποιούμε αυτοκίνητα.

Ακόμη κι όταν κατασκευάζεται ένα νέο μέσο μεταφοράς, όπως το Μετρό στο Γαλάτσι, προκειμένου να υλοποιηθούν τα έργα καταστρέφονται πλατείες, δέντρα, παιδικές χαρές και πεζοδρόμια, και υποχρεώνουν τους κατοίκους να ασφυκτιούν μέσα σε λαμαρίνες και εργοτάξια, χωρίς μέτρα ασφάλειας, με προχειρότητα και χωρίς συνεπή χρονοδιαγράμματα. Εμείς οι κάτοικοι θα πληρώσουμε ακριβά το Μετρό, αφού θα αυξήσει την ήδη αφόρητη κυκλοφοριακή συμφόρηση και την

τισμεντοποίηση με νέα εμπορικά κέντρα (Παλαί), νέα ιδιωτικά πάρκινγκ, ανεξέλεγκτες άδειες για μαγαζιά και τραπεζοκαθίσματα, υπερτίμηση της αγοράς ακινήτων, μετατροπή "φιλέτων" του άλσους Βεΐκου σε οικοδομήσιμη αστική περιοχή. Επιπλέον, όπου και να κοιτάξουμε, οι γειτονιές μας παραδίνονται όλο και περισσότερο στα συμφέροντα των real estate και του airbrb, με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι, οικογένειες, οι φοιτητές, οι άνεργοι, οι μετανάστες, να μην μπορούν πλέον να εξασφαλίσουν ούτε το αυτονόητο βασικό αγαθό της κατοικίας.

Οι Δήμοι είναι μικρογραφία της κεντρικής εξουσίας

Ο δήμαρχος Γαλατσίου πλασάρει χρόνια τώρα τον εαυτό του ως σωτήρα. Οι αποφάσεις του ωστόσο εξυπηρετούν την επίθεση που δέχονται οι ζωές μας και το φυσικό περιβάλλον, είτε εκπορεύονται από τον ίδιο, είτε από την κεντρική διακυβέρνηση.

Οι δήμαρχοι και τα επιτελεία τους κάνουν μπίζνες με εταιρείες, με αναθέσεις σε εργολάβους και είναι εξπέρ στις πελατειακές σχέσεις που φέρνουν ψήφους. Όχι μόνο δεν επιτελούν κοινωφελές έργο προκειμένου να βελτιώσουν την ποιότητα ζωής των τοπικών κοινωνιών -που υποτίθεται ότι γι' αυτό τους ψηφίζουν- αλλά αντίθετα απεχθάνονται καθετί δημόσιο και κοινόχρηστο, καθώς δεν επιφέρει κέρδη και εδραίωση της εξουσίας τους. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν το ΠΑΛΑΙ, ο Λόφος Κόκκου, ο Λόφος του Παιδιού, το πάρκο Ηνιόχου κ.ά.

Εδώ, όπως και στους περισσότερους Δήμους, οι δημοτικές συγκοινωνίες, υπηρεσίες καθαριότητας / πυροπροστασίας / αντιπλημμυρικές, οι χώροι πρασίνου και δημόσιας άθλησης, τα δημόσια ιατρεία και σχολεία, δομές πρόνοιας, και γενικά όσα εξυπηρετούν τις πραγματικές καθημερινές ανάγκες των κατοίκων, απαξιώνονται και υποβαθμίζονται.

Εφεύραν όμως την «ανάπλαση» και τη διαφημίζουν ασύστολα. Κάθε δέντρο, πάρκο και πλατεία, αποτελούν ευκαιρία για επιχειρηματικά σχέδια (πάρκινγκ, καφετέριες, εμπορικά κέντρα, κ.ά.) που αποφέρουν έσοδα, αλλιώς η ύπαρξή τους είναι περιττή. Η «ανάπλασή» τους εξαφανίζει τα κοινωνικά και πολιτισμικά χαρακτηριστικά γειτονιών και συνοικιών και εκτοπίζει βίαια όσους κατοίκους δεν χωράνε στις νέες τουριστικές και ψυχαγωγικές ζώνες μαζικής επισκεψιμότητας και εμπορικής κατανάλωσης. Η «ανάπλασή» τους έχει επιχειρήσει πολλές φορές να καταστείλει τις φωνές των αγωνιζόμενων κατοίκων σε διάφορες περιοχές, όπως

Μια άποψη του πάρκου Ηνιόχου όπως είναι σήμερα μετά τις δεντροφυτεύσεις των κατοίκων.

στο πάρκο Δρακόπουλου στα Πατήσια και αλλού (Φιλοπάπου, Σεπόλια, Εξάρχεια) με διάφορα μέσα (αστυνομική βία, στρατό κατοχής στην γειτονιά, συκοφάντηση κλπ.) χωρίς όμως να καταφέρνουν να λυγίσουν τη συλλογική αντίσταση.

Δεν μπορούν να διανοηθούν τη διατήρηση των ελεύθερων χώρων στη διάθεσή μας, για να παίζουν τα παιδιά χωρίς πληρωμή, για να ξεκουράζονται οι ηλικιωμένοι και να συναντιούνται οι νεολαίοι. Γιατί οι ελεύθερες δραστηριότητες είναι αντίθετες με την ιδιότητα του πελάτη-καταναλωτή που θέλουν να έχουμε μέσα στο εμπορευματικό σύστημα. Επιπλέον, οι ελεύθερες δραστηριότητες σε ανοικτούς δημόσιους χώρους, δημιουργούν κοινωνικές σχέσεις που φέρνουν τους ανθρώπους κοντά, και καλλιεργούν την κριτική, την αλληλεγγύη και τη συλλογικοποίηση ενάντια σε όσα μας κλέβουν.

Η λεηλασία της ζωής και της φύσης δεν είναι μονόδρομος Μονόδρομος είναι η αντίσταση σε αυτήν

Κανείς μας δεν πρέπει να ξεχάσει ότι οι δολοφονημένοι των Τεμπών είναι αποτέλεσμα των κρατικών και καπιταλιστικών εγκλημάτων, όπου η αξία της ανθρώπινης ζωής απαξιώνεται και κάθε δημόσιο κοινωνικό αγαθό ξεπουλιέται στον βωμό του κέρδους. Χρειάζεται να επανακτήσουμε φυσικά και κοινωνικά αγαθά και υπηρεσίες και να μην επιτρέψουμε να είναι προϊόντα που πωλούνται και αγοράζονται από τους έχοντες. Η ενέργεια, το νερό, ο αέρας, οι θάλασσες και τα βουνά, η υγεία, οι συγκοινωνίες, η παιδεία, η κοινωνική μέριμνα, ανήκουν σε όλους εμάς τους από κάτω και κανείς δεν έχει το δικαίωμα να μας τα στερεί ή να μας υποχρεώνει να τα πληρώνουμε ακριβά, ακόμα και με την ίδια μας τη ζωή και ασφάλεια.

Απέναντι στην τρέλα της καπιταλιστικής συσσώρευσης χρειαζόμαστε ένα άλλο μοντέλο παραγωγής, καταμερισμού των αγαθών, κατανάλωσης, διαχείρισης των φυσικών πόρων και κοινωνικού ελέγχου πάνω στην τεχνολογία. Ένα κοινωνικό σχέδιο που δεν θα στηρίζεται στην αέναη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, αλλά στη βελτιστοποίηση των παραγωγικών σχέσεων και στην κατάργηση της σχέσης εκμεταλλευτών και εκμεταλλεόμενων, που θα επιτρέπει σε ανθρώπους και φύση να εξελίσσονται με βάση τα πραγματικά τους οφέλη. Ένα κοινωνικό σχέδιο που θα στρέφεται στην παραγωγή αξιών χρήσης και όχι κερδοφόρων εμπορευματικών ειδών. Ο πραγματικός πλούτος δεν βρίσκεται στην ατέλειωτη τεχνητή αύξηση προϊόντων, δηλαδή στο “να έχεις” αλλά στο “να είσαι”, να εκπληρώνεσαι ατομικά και συλλογικά με δημιουργική εργασία, με ελεύθερο χρόνο, με το παιχνίδι, με την τέχνη, με αυθεντικές ανθρώπινες σχέσεις και την οργανική σχέση με τη φύση.

Καμιά εξουσία, κυβερνητική ή δημοτική, δεν μπορεί να μας σώσει. Χρειάζεται να αυτοοργανωθούμε σε συλλογικότητες στις γειτονιές, στους χώρους εργασίας, στους χώρους εκπαίδευσης, στις πόλεις και στην ύπαιθρο, για να σχεδιάσουμε και να αποφασίσουμε μαζί, αντιεραρχικά και αμεσοδημοκρατικά, μία άλλη οργάνωση της εργασίας, της παραγωγής, της προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος. Αποκέντρωση και αποαστικοποίηση (σε μικρές πόλεις, αγροκοινότητες, οικοκοινότητες, ενεργειακές κοινότητες) με οργανωμένες δυνάμεις, με συντονισμό, κεντρικό σχέδιο και προγράμματα σε επίπεδο τοπικό, εθνικό ακόμα και διεθνικό στο μέτρο του αναγκαίου και του εφικτού.

Ποιοι είμαστε

Αφορμή για τη δημιουργία της Πρωτοβουλίας για την υπεράσπιση του Πάρκου Ηνιόχου ήταν οι εξαγγελίες της δημοτικής αρχής για τη μετρατροπή του πάρκου σε υπόγειο πάρκινγκ. Ο συγκεκριμένος χώρος έχει αποτελέσει και τα προηγούμενα χρόνια πεδίο διαμάχης για τη χρήση του. Οι αντιστάσεις που εκδηλώθηκαν από τους κατοίκους της περιοχής και άλλους με στόχο τη διάσωση του πάρκου αντανακλάται στο σήμερα. Η σημερινή συνέλευση είναι η συνέχεια αυτών των αγώνων των κατοίκων.

Από την αρχή των συναντήσεών μας επιλέξαμε να λαμβάνουμε τις αποφάσεις μας στις συνελεύσεις της Πρωτοβουλίας και να επιδιώκουμε να συνδεόμαστε και με άλλους αγώνες, τοπικούς και μη, με το ίδιο περιεχόμενο και χαρακτηριστικά.

Με πλήθος εκδηλώσεων (live, θεατρικά, φροντίδα του πάρκου, δρώμενα για παιδιά), με τη διοργάνωση πορείας για τη διάσωση του πάρκου Ηνιόχου, με τη συμμετοχή μας στην πορεία για την Παλαιστίνη που έγινε στο Γαλάτσι, με παρεμβάσεις μας στο Δημοτικό Συμβούλιο και στη διαβούλευση που καλούσε ο Δήμος για το πολεοδομικό σχέδιο, με την παρέμβασή μας στο Φεστιβάλ Γαλατσίου που διοργανώνει ο Δήμος Γαλατσίου στο Άλσος και αλλού, αναδείξαμε τον κοινωνικό χαρακτήρα του πάρκου ως χώρο συνεύρεσης των κατοίκων και ως χώρο έκφρασης, ψυχαγωγίας και αγώνα. Αντιλαμβανόμαστε τη συνέλευσή μας ως ένα κομμάτι των αντιστάσεων απέναντι σε μια συνολικότερη επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου σε συνεργασία με τις τοπικές αρχές (Δήμο, Περιφέρεια) ενάντια στη φύση και την κοινωνία.

Για εμάς είναι μονόδρομος οι αυτοοργανωμένες κοινότητες αγώνα όλων εμάς των από κάτω. Με εμπιστοσύνη στη συλλογική μας δύναμη, παίρνουμε στα χέρια μας τις υποθέσεις που μας αφορούν.

Οι αγώνες μας δεν μπορεί παρά να είναι ταξικοί. Έχουν μεν αφετηρία την υπεράσπιση των ελεύθερων χώρων πρασίνου που απειλούνται στις περιοχές μας, ωστόσο γνωρίζουμε πολύ καλά ότι, μόνο αν επιδιώκουμε την ανατροπή αυτής της ληστρικής πολιτικής και οικονομικής εξουσίας, θα επέλθει η ελευθερία της ζωής και της φύσης. Αυτή την διαφορετική συνείδηση προσπαθούμε να συνδιαμορφώνουμε στην Πρωτοβουλία για το Πάρκο Ηνιόχου, υπερασπιζόμενοι το οξυγόνο και τον ελεύθερο χώρο που έχουμε ανάγκη στο Γαλάτσι και όχι μόνο.

Να μην αφήνουμε κανένα δήμαρχο να θεωρεί τσιφλίκι του τις γειτονιές μας και να παίζει κερδοφόρα παιχνίδια εις βάρος μας.

Να μπλοκάρουμε με την αδιάκοπη συλλογική μας αντίσταση, τη λεηλασία της ζωής μας και του φυσικού περιβάλλοντος.

Οι γειτονιές, τα πάρκα, τα δάση, τα βουνά, τα φυσικά αγαθά, οι δρόμοι δεν είναι ιδιοκτησία κανενός. Τα υπερασπιζόμαστε και δεν τα παραδίδουμε στους εμπόρους του κράτους και του κεφαλαίου.

<https://protovouliaparkoinioxou.noblogs.org/>

 Πρωτοβουλία για την υπεράσπιση του Πάρκου Ηνιόχου